

Meditacions: 22 de desembre

Reflexió per meditar el 22 de desembre. Els temes proposats són: l'agraïment de Maria; el nostre desig de Déu és socorregut per Ell; de la gratitud a la generositat.

MARIA ha caminat de pressa fins al lloc on viuen Isabel i Zacaries. En arribar constata allò revelat per l'Arcàngel. Tot el que li ha dit l'àngel s'ho creia fermament, però veure la seva cosina esperant un fill l'omple encara més de goig. Es confirma novament el que ja sent a les entranyes: la presència del Messies. La seva alegria es desborda i

l'encomana al mateix Joan. Podem pensar que el Baptista, ja des del ventre de la seva mare, espera ansiós el moment de proclamar la bona notícia: Joan no perd ni un instant i ho anuncia a la seva mare, que per ara és l'única que l'escolta.

Per a Maria va ser possiblement un goig immens poder compartir amb algú allò que omplia el seu cor. En saludar Isabel es va adonar ràpidament que ella ja ho sabia tot. Fins ara havia mantingut la notícia al més íntim del seu cor. La Mare de Jesús arrenca a cantar i, en la seva lloança, entrellaça la història d'Israel i les paraules que ha llegit tantes vegades a la Sagrada Escripura. És tan gran l'amor diví per ella que no sap com expressar-lo; ha de fer servir paraules prestades del mateix Déu, com nosaltres ho fem gairebé sempre a la litúrgia de l'Església. Isabel li ha dit coses precioses, però ella les dirigeix de seguida a l'autor de tanta

meravella. Així serà tota la seva vida: portar els homes a Déu.

«La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva» (*Lc 1, 46*). A Maria l'impressiona com Déu fa les coses i la raó per la qual se'n serveix: «ha mirat la petitesa de la seva serventa» (*Lc 1, 48*). Maria se sent mirada de manera especial per Déu i aquesta convicció la porta a donar gràcies.

SEGURAMENT Maria mai no havia somiat trobar tanta gràcia davant del seu Creador. S'adona que és la immensa bondat de Déu la que s'escampa sense cap altre motiu que la mateixa llibertat divina. No podem sortir de la nostra sorpresa. Ens resulta difícil imaginar-nos i creure

en un Déu així de complaent amb nosaltres, pobres criatures.

Alhora, per l'experiència del pecat, també pot passar que de vegades ens sentim una mica aliens a aquest agraïment, perquè no podem oblidar que «la capacitat perceptiva envers Déu sembla gairebé un dot per al qual alguns estan negats. I, en efecte, la nostra manera de pensar i actuar, la mentalitat del món actual, la varietat de les nostres diverses experiències, són capaces de reduir la sensibilitat envers Déu, de deixar-nos “sense oïda musical” per a Ell»^[1]. No ens ha d'inquietar aquesta manca d'oïda. Sant Tomàs d'Aquino ens tranquil·litza: «Tan esplèndida és la gràcia de Déu i el seu amor a nosaltres, que va fer Ell més per nosaltres del que podem comprendre»^[2]; és a dir, encara que la nostra capacitat per sintonitzar amb Ell pugui estar minvada, la

gràcia de Déu va molt més enllà i ens socorre.

Déu es bolca amb cadascun dels seus fills i filles amb tota la seva intensitat. «No va esperar que fóssim bons per estimar-nos, sinó que es va donar a nosaltres gratuïtament (...). I la santedat no és sinó custodiar aquesta gratuïtat»^[3]. Ser sant és deixar-se estimar així per Déu, perquè li dona la gana, sense cap altre motiu. Sant Josepmaria utilitzava paraules que potser ens resulten sorprenents: «Amb la Fe i l'Amor, som capaços de cridar Déu, que es torna una altra vegada boig — ja va ser boig a la Creu, i és boig cada dia a l'Hòstia—, mimant-nos com un Pare el seu fill primogènit»^[4]. Nosaltres som també objecte d'aquesta mirada gratuïta de Déu. Maria s'adona que la seva alegria serà proclamada per totes les generacions i d'aquest agraïment en brolla el seu lliurament.

.....

D'UN COR agraït brollen amb facilitat desitjos de correspondència i de generositat. Podrem assolir la veritable felicitat i el compromís total per tornar amor per amor només quan deixem que el nostre cor reaccioni amb agraïment. Les nostres forces no poden tornar a Déu una cosa proporcional a allò que Ell ens ha donat. Aquesta incapacitat, en certa manera, ens allibera. La nostra mateixa entrega és obra de qui «obra en mi meravelles» (*Lc 1, 49*) perquè és totpoderós, també per treure de nosaltres allò que inicialment ens supera. «L'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació» (*Lc 1, 50*), des d'Abraham fins avui, fins a la meva vida, concreta, ordinària i amagada a tantes persones.

A Déu li agrada manifestar el poder del seu braç i així confondre els qui

pensen que poden actuar per si mateixos i que la seva voluntat és suficient per ser feliços. Déu ha manat posar al capdamunt del seu regne els humils, els petits que es deixen fer grans. Farà tremolar qualsevol tron construït per mans humanes. A qui se sent necessitat, Déu el vol satisfer de béns, entre els quals el primer de tots és el seu amor incondicional i infinit: està decidit a desbordar la nostra imaginació i a superar els nostres desitjos més optimistes.

Lamentablement, als qui se senten rics sense ser-ho, Déu no els podrà omplir del seu tresor. Això serà una gran pena per a Ell, ja que vol omplir del seu amor a tots els seus fills. Però així és la història de la seva misericòrdia, del seu tendre afecte per cadascú. És la història de la llibertat d'un Déu que ofereix tota la seva joia de generació en generació, que continua buscant camins perquè

l'home es deixi estimar. Maria, amb el seu «*fiat*», ho ha aconseguit com ningú, i estarà encantada d'ensenyar-nos i d'acompanyar-nos pel camí.

[1] Benet XVI, Homilia, 24-XII-2009.

[2] Sant Tomàs d'Aquino, *Sobre el Credo*, 1. c., 61.

[3] Francesc, Homilia, 24-XII-2019.

[4] Sant Josepmaria, *Instrucció 19-III-1934*, núm. 39.
